

ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΤ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ (Ματθ. ε΄ 14-19)

16 Ιουλίου 2017

Στὰ χαρακτηριστικὰ τῶν ἀληθινῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ ἀναφέρεται, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ἡ σημερινὴ εὐαγγελικὴ περικοπή. Εἶναι ἀπὸ τὴν ἐπὶ τοῦ Ὄρους ὁμιλία τοῦ Κυρίου καὶ μὲ ἀπλὲς ἀλλὰ δυνατὲς εἰκόνες θυμίζει στὸν ἀκροατὴ τόσο τὰ θεωρητικὰ ὅσο καὶ τὰ πρακτικά του καθήκοντα. Διαβάζεται σήμερα αὐτὴ ἡ περικοπή, γιατὶ σήμερα ἡ Ἐκκλησία τιμᾶ τὴ μνήμη τῶν Πατέρων ποὺ συγκρότησαν τὴν Δ΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδο (451 μ.Χ. στὴ Χαλκηδόνα), καὶ διετράνωσαν τὴν ὁρθόδοξη πίστη, ὅτι ὁ Χριστὸς ὑπῆρξε τέλειος Θεὸς καὶ τέλειος ἄνθρωπος, χωρὶς ἀμαρτία. Οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας στάθηκαν μὲ λόγια καὶ ἔργα ἀληθινοὶ μαθητὲς τοῦ Χριστοῦ.

Στὴν ἀρχὴ ὁ Κύριος λέγει στοὺς μαθητές του ὅτι εἶναι τὸ «φῶς τοῦ κόσμου». Πιὸ τιμητικὸς χαρακτηρισμὸς δύσκολα βρίσκεται. Τοὺς ὄνόμασε μὲ τὸ δικό του ὄνομα, διότι Αὔτὸς εἶναι «τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, ὃ φωτίζει πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον». Ὄταν θέλησε νὰ ἀποκαλύψῃ τὴν οὐσία τῆς ἀποστολῆς Του διεκήρυξε: «Ἐγὼ φῶς εἰς τὸν κόσμον ἔλήλυθα». Φυσικὰ αὐτὸ τὸ φῶς οἱ μαθητὲς δὲν τὸ ἔχουν ἀπὸ μόνοι τους, ἀλλὰ τὸ παίρνουν ἀπὸ τὸ Χριστὸ ποὺ εἶναι τὸ «φῶς τὸ ἀληθινόν». Ἀπὸ τὸ Χριστὸ παίρνουν τὸ φῶς οἱ πιστοὶ καὶ τὸ καθρεπτίζουν πρὸς τοὺς ἄλλους. Γίνονται ἔτσι τὸ πνευματικὸ φῶς τοῦ κόσμου. Μὲ τὸ φῶς τους καθοδηγοῦν, κρίνουν καὶ σώζουν τὸν κόσμο. Ἔτσι ἥταν οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ποὺ ἐφώτισαν τὸν κόσμο, ὅχι μόνο στὴν ἐποχή τους ἀλλὰ πάντοτε.

Ο μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ ὅμως δὲν κρύβει τὸ φῶς, ἀλλὰ μεταδίδει τὸ φῶς καὶ στοὺς ἄλλους μὲ τὴν ιεραποστολή. Τὸ φῶς ἄναψε μέσα μας, δὲν δόθηκε ἀποκλειστικὰ γιὰ μᾶς, γιὰ νὰ τὸ ἀπολαμβάνουμε τελείως προσωπικά. Ἄν τὸ κρύψουμε «ὑπὸ τὸν μόδιον», ἀν τοῦ στερήσουμε τὸν ὄριζοντα ἀκτινοβολίας, ὅχι μόνο δὲν θὰ ἀνταποκριθῇ στὸ σκοπὸ τῆς ὑπάρξεώς του, ἀλλὰ καὶ τελικὰ θὰ σβήσῃ. Κάθε φῶς πρέπει νὰ λάμπῃ. Εἶναι στὴ φύση του νὰ διακρίνεται, νὰ φαίνεται. Μιὰ φωτισμένη ἀπὸ τὸ Χριστὸ ψυχὴ θὰ φανῇ ἀπὸ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὅποιο ἐκφράζεται ἀπὸ τὸ πῶς συμπεριφέρεται, πῶς κινεῖται, πῶς ἀντιδρᾶ. Τὸ φῶς ἀποκαλύπτει ὅτι κρύβει τὸ σκοτάδι. Προειδοποιεῖ γιὰ τοὺς κινδύνους, βοηθεῖ στὸν καθορισμὸ τῆς σωστῆς πορείας, διαλύει τὴν ἀβεβαιότητα.

Ο πραγματικὸς μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ φωτίζει μὲ τὴν ἀρετή του. Ἡ ζωὴ του εἶναι ἔνα φωτεινὸ παράδειγμα γιὰ μίμηση. Δὲν ἔχει σημασία ἡ κοινωνική του θέση. Εἴτε βρίσκεται στὴ βάση, εἴτε στὴν κορυφὴ τῆς κοινωνικῆς πυραμίδας ἐπιβάλλεται μὲ τὴν τιμιότητα, τὴν εἰλικρίνεια, τὴ σοβαρότητα καὶ τὴ σεμνότητά του. Δὲν παίρνει ἀξία τὸ πρόσωπο ἐνὸς τέτοιου χριστιανοῦ ἀπὸ τὸ ἀξίωμα του ἢ τὴ θέση ποὺ κατέχει, ἀλλὰ ἡ θέση καὶ τὸ ἀξίωμα

παίρνουν ἀξία ἀπὸ αὐτόν. Ἐκεῖνο ποὺ τὸν ἐνδιαφέρει δὲν εἶναι τὸ ποῦ θὰ φθάσει, ἀλλὰ ἀνθὰ ἀκτινοβολεῖ.

Δὲν εἴμαστε οἱ χριστιανοὶ ἀπλῶς φῶς γιὰ τὸν ἔαυτό μας, πρέπει νὰ εἴμαστε «φῶς τοῦ κόσμου» καὶ νὰ λάμψουμε στὴν καρδιὰ τῆς ἀνθρωπότητας, «ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων», εἶπε ὁ Χριστός. Ὁχι μὲ θεωρίες ἀλλὰ μὲ «καλὰ ἔργα» ποὺ στρέφουν τὴν προσοχὴ στὸ Θεό. Στὴν ἐποχὴ ἐκείνη τῶν εὐαγγελίων ἡ λέξη «καλός» δὲν σήμαινε ἀπλῶς ἀντίθετος τοῦ «κακός».

Εἶχε εύρυτερη ἔννοια καὶ εἶχε τὴν ἔννοια τοῦ ὥραίου, τοῦ ἐλκυστικοῦ, τοῦ χαριτωμένου. Τὰ «καλὰ ἔργα» ἐπομένως ποὺ ζητᾶ ὁ Χριστός, δὲν εἶναι μιὰ ἀναγκαστικὴ ἐκτέλεση καθήκοντος. Εἶναι ἔργα χαριτωμένα, γεμάτα ἀγάπη καὶ χαρά. Ὁχι παγερὴ ἐξυπηρέτηση, εὐγένεια κατὰ παραγγελία, ἀλλὰ αὐθόρμητη καλωσύνη, γεμάτη φῶς στὴν καρδιὰ καὶ στὸ πρόσωπο. Στὴν καλωσύνη τῶν ἀγίων ὑπάρχει πάντα κάτι ἥρεμο, θελκτικὸ στὴν συμπεριφορὰ τῶν ἀγίων, στὰ λόγια, στὶς πράξεις, στὴ σιωπή τους. «Οὕτω λαμψάτω τὸ φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων».

Καὶ ἐδῶ ἔρχεται τὸ ἐπόμενο χαρακτηριστικὸ τοῦ ἀληθινοῦ μαθητῆ τοῦ Χριστοῦ, αὐτοῦ ποὺ εἶναι πραγματικὸ φῶς ποὺ φωτίζει πνευματικὰ τὸν κόσμο.

‘Ο πραγματικὸς μαθητὴς ζεῖ καὶ διδάσκει ὄλόκληρη τὴν ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου, χωρὶς περικοπὲς ἢ προσθέσεις, ἀνόθευτη. Φαίνεται εύκολο αὐτό, ἀλλὰ δὲν εἶναι. Γιατὶ τὸ ἀπλετο φῶς κουράζει τὰ ἀσθενικὰ μάτια καὶ ὁ ἥλιος ξεσκεπάζει τὰ ἐλαττώματα ποὺ κρύβει τὸ μισοσκόταδο. Γι’ αὐτὸ καὶ οἱ ἄνθρωποι ἀγαποῦν τὸ σκότος καὶ ὅχι τὸ φῶς, ἐπειδή, ὅπως λέγει ἀλλοῦ ὁ Χριστός, εἶναι πονηρὰ τὰ ἔργα τους.

Δύσκολος ὁ δρόμος τῆς ἀλήθειας, ἀλλὰ λυτρωτικός. Τὸ πλησίασμα στὸ φῶς εἶναι στὴν ἀρχὴ δύσκολο, ὕστερα ὅμως τὰ μάτια τῆς ψυχῆς συνηθίζουν, ὁ ἀνθρωπὸς καθαρίζεται καὶ γίνεται ὁ ἴδιος φῶς ποὺ φωτίζει καὶ τοὺς ἄλλους. Ἔτσι ἔγινε μὲ τοὺς Ἀποστόλους καὶ τοὺς Πατέρες, ἔτσι μπορεῖ νὰ γίνει μὲ ὄλους μας. Αρκεῖ νὰ δεχθοῦμε τὸ φῶς, νὰ τὸ κρατήσουμε ἀναμμένο, γιὰ νὰ τὸ μεταδώσουμε ἀνόθευτο σ’ αὐτοὺς ποὺ περιμένουν νὰ τὸ παραλάβουν ἀπὸ ἐμᾶς.

Ἀμήν.

[dkpdf-button]